

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quod religiosum in monasterijs propositu[m], non prohibentum, sed
consulendum & protegendum sit, vt rectè conseruetur, vnde tantum boni
ipsum retinentibus exoritur. Cap. XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

pugnat. Qui corpus suum per castigationem carnis, & subtractionem non modo voluptatum carnis, verum etiam rerum carni necessariarum, crucifixerunt. mundi etiam amorem in seipsis peremerunt, itemque priuatum amorem, proprium commodum, propriam voluntatem extinxerunt. Tali Christi Sanctorumque vita, vita & doctrina Lutheranorum concionatorum penitus aduersaria est. Quorum de spiritu sunt verba, at opera in carne versantur. Boni religiosi huiusmodi Sanctorum vitam, & in vita Sanctorum vitam Christi sectari desiderant, viamque angustam propriam abnegationis & abdicationis inambulare. Proinde ad tale se vitam propositum contulerunt, vbi eiusmodi statuta & regulae praescriptae sunt & retinentur, per quas verum Christoque consonum Euangelium (quod nos ad vniuersam perfectam charitatem Dei ducit) obseruatur, non solum verbo & lingua, sed opere & veritate (velut in priori sua epistola Ioannes hortatur) per auxilium Dei, quod paratum est, & praenit omnes ipsum exoptantes.

Boni religiosi ut Christi & Sanctorum vitam imitentur.

1. Ioan. 3.

Quod religiosum in monasterijs propositum, non prohibendum, sed consulendum & protegendum sit, ut recte conseruetur, vnde tantum boni ipsum retinentibus exoritur.

Cap. XXIII.

EX his omnibus conficitur religiosum propositum non vetandum, sed consulendum esse illis, quorum corda Deus instigat & mouet ad ipsum amplectendum, in quo, ut sanctus pater Bernardus inquit, propria mirum doctus experientia, bonum est esse, quandoquidem inibi (loquitur hic de clauis & bene ordinatis cenobijs, in quibus iuxta Patrum Canones & primam institutionem viuunt) purius viuunt, rarius cadunt, citius resurgunt, cautius incidunt, securius quiescunt, frequentius aliquis irroratur (intellige per gratiam Dei & feruorem spiritus) & citius purificatur, moritur confidentius, & copiosius remuneratur. Idque ideo sane, quod in monastica vita propriae nostrae voluntatis inconstancia per votum in bono firmatur, quae nimis autem imbecilla est, citoque labitur. Ceterum per votum illi mala perniciosaque libertas ad malum adimitur. Maximè item peccatorum occasiones, quae saepe etiam bonae voluntatis hominem seducunt, in vita monastica auferuntur, spiritus infirmitas per superiorem potestatem, per regulam & bonum aliorum exemplum cohabitatorum, roboratur & extimulatur, mala voluntas per disciplinam, castigationem, & multam impeditur. Adeo, ut quicquid in ea institutum ordinatumque est, ideo institutum ordinatumque sit, ut homines in ea conuientes adiuuentur & incitentur: & animum suum ad Deum, suumque propositum, ad ei perpetuo placendum latius intendunt, promoueant, proficiantque in virtutibus, & potissimum in charitate diuina, ex qua virtutes omnes nascuntur, & à qua virtutes omnes hoc habent, ut virtutes nominentur. Et ideo quisquis verè, & ex toto charitatem habet, omnes etiam reliquas virtutes possidet. Quapropter Paulus dum priori ad Corinthios charitatem describit, ita ipsam describit, ut ostendat charitatem in se virtutes omnes complecti, comprehendereque. Proinde qui charitatem habent, virtutes quoque quae ex ea scaturiunt, habent. Parasunt

Religionis monasticae quara comoda.

Religionis monasticae instituta & ritus omnes quo spectet. Charitas fas & summa virtutum omnium. 1. Cor. 13. Charitatis effectus.

ad sufferendum, quod ab alijs ipsis inferitur. Nam *charitas* (ait ipse) *patiens est*. Benefaciunt alijs, quia *benigna est* charitas. Benè quibuslibet fauent, quoniam *charitas non emulatur*. Nèmini iniuriam irrogant, quandoquidem *charitas non agit perperam*. Non se per superbiam efferunt, siquidem *charitas non inflatur*. Non factum, aut gloriam quærunt, quia *charitas non est ambitiosa*. Nihil in se finaliter, sed se & omnia in Deum referunt, quia *charitas non querit quæ sua sunt*, id est, non finit hominem seipsum quærere. Non ad iracundiam prouocantur, quia *charitas non irritatur*. Non machinantur cuiquam mala, quia *charitas non cogitat malum*. Non sunt iniqui, quia *charitas non gaudet super iniquitate*, sicut peruerfi faciunt, qui *latantur quum male fecerint, & exultant in rebus pessimis*. Congaudent proximis suis (intellige quòd benè illis in rebus salutiferis cedit, & quod in veritate ambulant.) Supportant inuicem proximorum suorum infirmitates, sicut etiam Apostolus alibi faciendum esse admonet, quia *charitas omnia suffert*. Omnia credunt (intellige) quæ ex Deo proueniunt autore. Omnia sperant, quæ à Deo promissa sunt, & quod sibi promissum sciunt, longanimitè expectant: quia *charitas credit, sustinet & præstolatur omnia*. Charitas etiam à peccatis cauet: quia *charitas nunquam excidit*.

Prover. 2.

3 Ioan. 1.
Galat. 5.
Rom. 15.

Ad quod religiosum propositum (in monasticis nempe ordinibus) ipsum amplectentes ducat, & quod istius propositi non sit culpa, si in eo multi male vita videantur.

Cap. XXIV.

Instituta
monastica
sui sectato-
res quo per-
ducant.

Religiosum
quenam cõ-
stituant.

Malorum
vitam non
debere præ-
iudicare bo-
nis mona-
chis.

EXecutis iam, quæ in singulis ordinibus sunt, rebus omnibus, sciendum ad extremum est, ipsos monasticos ordines, ipsos suscipientes eo directionem, si modo directionem eiusmodi insequi, & tali norma uti velint, siquidem qui eam amplecti nolunt, & bonis occasionibus abutuntur, illis hoc propositum, ut res aliz bonæ & sacrae, maior est detrimento. Qui verò ea utuntur, ad huiusmodi modo dictam charitatem consummatam veniunt. Ad quam cum nocte dieq; eluctantur & aspirant, & quodcunque faciunt eo dirigunt, præter ceteros mortales religiosi vocantur. Non quod extra hoc propositum non liceat esse religiosi, vel quod omnes, qui huius sunt propositi, religiosi existant: sed quod hoc institutum vitæ, omnibus, quæ in ipso aguntur, in illum finem tendat, & ad hoc destinatum sit, ut ipsum amplexans, verè perfectus Christianus fiat, & à carne in spiritum transeat, & seipsum yrgeat impelliq; velit per sui ipsius abrenunciationem abnegationemq; & per obedientiam, ad exercitia diuina, in quibus sese assidua in semetipsum descensione, siue introuersione ad Deum exerceat. Quod multò facilius in tali aliqua religiosa, siue monastica vita fit: vbi magna ex parte peccatorum occasiones tolluntur, per, & mundo & mala conuersatione dissolutionem, & per honestas, quæ ibi reperiuntur, virtutum occasiones, scilicet, per instructionem & extimulationem conuersationemq; bonorum. Quod etiam si in quibusdam monasticis hominibus aliter conspiciatur, non propositi ipsius, quod alioqui bonum salutiferumq; est, culpa accidit, sed ho-
minum.